

REPERE ISTORICE ALE TEMPLIERILOR IN TRANSILVANIA

Dupa anul 1160, Ungaria a devenit una dintre cele nouă Provincii administrate de templieri, situație menționată, de altfel, în timpul conducerii Ordinului de către Marele Maestru Bernard de Blanquefort (1156-1169). Cele mai multe documente care atestă includerea Ungariei printre aceste Provincii templiere, datează din perioada regilor Bela III (1172-1196), Emeric I (1196-1204) și Andrei II (1205-1235).

Ca urmare acțiunilor întreprinse de aceștia s-a dovedit clar că sprijinul acordat Ordinului Templier a constituit politică de stat.

Ceea ce interesează în mod direct studiul de față este faptul că regele Bela III, a sprijinit implantarea adâncă, până în Transilvania, a Ordinului cistercian, beneficiind încă de la început de prezența și logistica călugărilor francezi.

Având rădăcini comune - doi dintre fondatorii Ordinului Templier, Rosal și Gondemare fiind călugări cistercieni - cavalerii templieri au fost susținuți și protejați în activitatea lor de către acest Ordin monahal, fiind motivul de altfel, pentru care putem afirma, că era ceva firesc ca acolo unde existau cistercieni urmau să apară și templieri, și invers.

Legătura dintre cele două Ordine era atât de strânsă, încât inițial jurământul de credință al templierilor se depunea față de binefăcătorul său religios, Bernard abate de Clairvaux (canonizat în 1174 ca Sfânt), conducător al călugărilor cistercieni. Acesta a fost de fapt cel ce le-a dat "Regula" și care ia susținut în Conciliul de la Troyes unde au fost recunoscuți ca Ordin creștin în subordinea directă a Papei.

Sub Bela III cele doua Ordine se consolidează în Ungaria și implicit în Transilvania.

Prezența templierilor cât și a cistercienilor la hotarele estice ale catolicismului, nu trebuie asimilată imaginii unor armate care pleacă într-o campanie in care fiecare ostaș cunoaște finalitatea acesteia, ci din contră, ca o misiune apostolică transfrontalieră, bine organizată de către Sfântul Bernard, în vederea convertirii pagânilor și realizării comuniunii creștinilor sub aripa Bisericii Romane.

Pătrunderea Ordinului Cistercian în Transilvania medievală, unde s-au fondat două mănăstiri, cea de la Igrîș (1179) și cea de la Cârța (1204), precum și o abație de călugărițe "Sfânta Ecaterina" din Brașov, se înscrie în mod clar pe linia misiunii Bisericii Romane în regiunile frontierei răsăritene ale "Christianitas", frontieră fluctuantă care înainta treptat către Orient.

Atitudinea lor militară se oglindește nu doar în disciplina pe care o reflectă regulamentele din mănăstiri, dar și din aplicarea acestor regulamente în afara mănăstirilor. Cistercienii reprezentau grănicerii credinței în două sensuri, fizic și metafizic. Odată trasate obiectivele, pentru a le atinge, își orientau efortul asupra frontierelor spirituale, fiind pregătiți oriunde unde acestea ar fi apărut.

Din punctul de vedere al misiunii apostolice creștine, zona Transilvania, la începutul sec. al XIII-lea, prezintă caracteristici particulare care o individualizează în contextul pur misionar.

O simplă perspectivă a situației din acea perioadă ne va dezvălui că Transilvania se afla într-o zonă de frontieră, al "Christianitas", unde spre nord se desfășoară o puternică misiune, sprijinită armat și degenerând în cruciadă, de creștinare a păgânilor baltici, în timp ce în sud-est există masive proiecte (după 1204 chiar realități misionare) în rândul celor ce aparțin confesiunii răsăritene.

Chiar dacă considerăm înființarea unei mănăstiri cisterciene în Transilvania ca fiind un act făcut în virtutea strategiilor curiei Romane, nu trebuie uitat totuși rolul de "protectio" exercitat din umbră de către templieri, pentru această zonă a Europei.

Ordinul Templier și-a făcut simțită prezența în Transilvania și a colaborat cu Ordine prezente în zonă. O imagine ne oferă așezarea temporară (1211-1225) a Teutonilor în Tara Bârsei sau cea a Ioaniților în Banatul de Severin (1247). S-au identificat deasemenea urme ale templierilor la Abrud și Bistrița, iar studii mai îndrăznețe scot la lumină informații precum că la mijlocul sec. al XIV lea, când templierii dispăruseră în Franța, Ordinul ar fi reușit să se conserve în țările române, unde au primit adăpost și protecție din partea domnitorilor.

În prezent, Ordinul Templier sub titulatura OSMTH, activează și în România, promovând aceleași obiective ca și în trecut, de apărare a Credinței, a Sfintei Biserici și a Civilizației Creștine.

București, 2006 A.D.

Cavaler Comandor Mihai Raduta - CTJ

Comandant al Comanderiei "Stephan Ludwigh Roth" - Bucuresti